

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 31. julij 2017, številka 6, letnik VI

Valeta 2017: Slovo devetošolcev

Proslava ob sprejemu prvošolcev v skupnost učencev

Bralna noč

Knjižnica Debro: Kuža Luža v debrskem vrtcu

Trubadurji spet blesteli

»Čebelice, čebelice, saj moje ste prijateljice ...«

Evropska vas: Tokrat smo predstavili Dansko

Potopis: Potovanje po Siciliji

Uspešni matematiki

JULIJA KOTARČNIK SA

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 31. julij 2017, številka 6, letnik VI

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Zarja Nemeč, Lara Zalokar, Rina Medjič, Neja Lapornik, Stin Mai Dorn Šega, Matija Slapšak, Nadja Marot, Veronika Horjak, Barbara Grešak, Julija Planinšek, Maruša Maček, Lara Pavčnik, Jakob Pirš

Naslovnica: Julija Potočnik

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

VALETA 2017

Slovo devetošolcev

V svojem življenju lahko nadziramo vse, lahko rečemo da, lahko rečemo ne, lahko počnemo, kar hočemo, in odidemo, kamorkoli hočemo, a edina stvar, ki je nikoli ne bomo mogli nadzorovati, je čas – ta nam vedno znova spolzi skozi prste.

Ne moremo ga ustaviti in ne moremo ga zavrteti nazaj. Na žalost ne moremo narediti ničesar, da bi ostali še nekaj tednov ali šli nazaj v dneve, ko smo se še tako brezskrbno igrali na šolskem igrišču.

Torej kaj nam podari čas? Bolečino? Ne, spomine. Odvzeto nam je lahko karkoli, a spomini vedno ostanejo v srcu. In tako bodo v naših spominih in še pomembneje, srcih, ostali ti dragoceni skupni trenutki devetih let.

Odpirajo se nam nova vrata. Pripravljamo se na odhod, na nov svet, ki nas čaka, in si zastavljamo nove cilje. Odhajamo v neznano in zagotovo je v vsakemu od nas vsaj kanček strahu pred vsemi izzivi, s katerimi se bomo soočali. Zapuščamo ljudi, s katerimi smo si izmenjavali poglede kar devet let. Od njih bodo ostali le spomini.

Vložen bo trud. Srednja šola bo polna novih ljudi in spoznanj in verjetno ni vsem všeč, da odhajajo, vendar to je del odraščanja in prav vsak je zmožen doseči svoj cilj v življenju, če se le potruji.

Hvala vam za vse dni, ki ste nam jih polepšali. Hvala, za vsa prijateljstva in ljubezen. Hvala, da ste verjeli v nas, namreč to nas je pripeljalo do konca osnovne šole. Po eni strani je bil to eden najlepših dni do zdaj, po drugi pa eden najslabših, saj je bolela vednost, da odhajamo.

Pogrešali vas bomo. Čeprav smo si verjetno velikokrat šli na živce in žrli potrpežljivost učiteljev ter staršev, bodo to zgodbe, ki jih bomo s čistim veseljem pripovedovali svojim otrokom. Ti jih bodo povedali svojim in tako se bo naša skupna zgodba za vedno ohranila.

Še se bomo srečali, če ne na ulici, pa na obletnicah. Tako bodo nekoč znani obrazi postali tuji. Vsak od nas se bo spremenil in srčno upamo, da bomo lahko ponosni na svoje sanje, ki nam jih bo uspelo uresničiti, pa naj bodo majhne ali velike.

Ko je od naše zaključne pesmi na valeti odzvenela še zadnja nota, nas je pretreslo. Valete je bilo konec, torej konec našega skupnega življenja. Večina nas je seveda planila v jok. Bile so solze žalosti, a v njih celo malce sreče. Zavedli smo se, da nikoli več ne bomo zrl v znane učiteljske obraze, da nikoli več ne bomo zamudili k pouku kemije, da nikoli več ne bomo slišali našega zvonca in nikoli več ne bomo zaužili dobre hrane naših dragih kuharic, ki so nam bile v vsakem trenutku pripravljene nameniti nasmeh.

Da, bolelo je, a bil je že skrajni čas, da razpremo svoja velika krila in poletimo iz gnezda novim dogodivščinam naproti. Proti novim ljudem in proti novim sanjam.

Ob tem trenutku bi se rada v imenu vseh devetošolcev še enkrat zahvalila vsem ... Učiteljem, ki so prenašali naše najstniške izpade, kuharicam, od katerih smo vedno dobili »repete«, podravnateljici, ki nam je vedno z nasmehom na ustih pustila od dežurstva iti malce prej, tajnici, ki nas je vedno oskrbela z raznimi pripomočki in nam fotokopirala papirje, ki smo ji potrebovali, ravnatelju, ki je spodbujal naše ideje, čistilkam, ki so za nami vedno počistile nered, hišnikoma, ki sta vedno popravila stole in mize, ki smo jih polomili, skratka vsem, ki so bili del naše zgodbe.

O naših skupnih devetih letih bi lahko napisala roman v treh delih, a mislim, da bo ta spis zadosten spomin. In resnično upam, da se boste spomnili tudi vseh veselih trenutkov, ne le lumparij.

Ker pa tudi sama ne morem več zadrževati konca tegale spisa, vam bi rada v imenu vseh devetošolcev povedala, da boste vsi vedno ostali v naših spominih. In nad temi se bomo lahko le nasmejali. Pomagali ste nam spoznati osnove znanja in življenja, za kar smo vam zelo hvaležni. Upamo, da se bomo še kdaj videli in kakšno rekli.

Zarja Nemec

SPREJEM PRVOŠOLCEV

Proslava ob sprejemu prvošolcev v skupnost učencev

Naši prvošolčki so bili v sredo, 21. junija, uradno sprejeti v skupnost učencev Osnovne šole Primoža Trubarja Laško.

Prireditev so popestrili učenci gledališkega krožka pod vodstvom mentorice Metke Čulk. Uprizorili so igro oziroma znano pravljico Volk in sedem kozličkov. Po odigrani igri je vsak prvošolec prejel diplomo o sprejemu. Za podelitvijo jih je v

naši jedilnici čakalo še majhno presenečenje, ki so se ga vsi razveselili. Borovnice s sladoledom in smetano so z užitkom vsi pojedli takoj, čeprav verjamem, da so v svojih mislih že vsi bili na dolgih poletnih počitnicah.

*Lara Zalokar
Foto: Rina Medjić*

MŠ LAŠKO

Prvošolci na obisku

Aprila smo prvošolci obiskali Hišo generacij Laško.

Gospe so nas lepo sprejele in nam pripravile predvelikonočne likovne delavnice. Zelo zanimive so se nam zdele pisanke iz »skrčljive« folije. Izdelali smo tudi velikonočnega zajčka. Vsi smo

zelo uživali in lepo se zahvaljujemo za takšen sprejem ter razgibane delavnice, ki so nam popestrile pouk. Z veseljem bomo še prišli.

Daniela Čalušič, Klaudija Košenina

MŠ LAŠKO

Bralna noč

V OŠ Primoža Trubarja Laško smo 7. aprila organizirali Noč branja za učence od drugega do četrtega razreda.

Z učenci smo se zbrali v petek ob 16. uri v avli šole, kjer smo preverili prisotnost, odložili svoje potovalke s spalnimi vrečami in odšli v mestno knjižnico. Tam so nam odigrali igro Frana Milčinskega z naslovom Laž in njen ženin, ki so jo izvrstno uprizorili učenci POŠ Lažiše (OŠ Antona Aškerc Rimske Toplice).

Sledili so kviz o knjižnih in pravljicnih junakih, reševanje delovnih listov o zgodovini knjige in iskanje skritih zakladov po knjižnici. Ker je bilo učencev res veliko, smo se razdelili v skupine, da ni bilo prevelike gneče.

Po okrepčilu smo preizkusili tudi svoje glasilke in zapeli kar nekaj otroških in ljudskih pesmic.

V večernih urah smo se nočni bralci odpravili nazaj v šolo, ki se je tisti večer spremenila v našo pravljичno deželo. Čakala nas je slastna večerja, ki

so nam jo pripravile naše ljube kuharice. Večerja je več kot teknila. Po večerji smo si pripravili spalne vreče, odeje, blazine, se preoblekli v pižame, pripravili svoje nočne lučke in svetilke ter se prepustili težko pričakovanemu bralnemu večeru. Skupaj smo se še pogovorili o nalogah, ki smo jih dobili v knjižnici, dopolnili odgovore, ki jih učenci niso našli, si povedali, kaj radi beremo, in se prepustili branju z lučkami. Opolnoči nas je čakala še pravljica za lahko noč, ko smo s prijetnimi vtisi nekateri tudi zaspali.

Zjutraj nas je čakal zajtrk v jedilnici šole. Sledila je slavnostna podelitev diplom za učence, ki so se udeležili Noči branja.

Bralna noč in spanje v šoli bosta marsikateremu učencu še dolgo budila prijetne spomine.

Daniela Čalušič

KNJIŽNI PREDLOGI

Labirint

Knjigo je napisal James Dashner, ki je bil rojen 26. novembra 1972 v ZDA. Gre za znanstvenofantastično prozo iz dveh delov, po katerih so posneli tudi istoimenska filma. James Dashner ne piše samo znanstvene fantastike, temveč tudi avanturistične zgodbe. Leta 2012 so mu podelili nagrado »mladoletnikom najljubša knjiga«.

Thomas se prebudi v kovinskem dvigalu, ki ga čez čas pripelje do neznanega okolja, imenovanega Jaso. Takrat se ne spomni niti tega, kako mu je ime ali kako je prišel v dvigalo. Ko prispe na vrh, ga tam pričaka velika skupina ljudi. V družbo ga sprejmejo vsi, razen Gallyja, saj se mu Thomas zdi sumljiv in malce drugačen od ostalih.

V naslednjih dneh Thomas spozna vsa pravila in načine delovanja skupnosti. Prav tako izve, da so vsi na Jaso prispeli na isti način kot on, saj dvigalo, s katerim je prispel, vsak teden pripelje novega člana in tedensko zalogo hrane. Nihče pa mu ne zna povedati, kdo to dvigalo upravlja in od kot pripelje vso hrano in ljudi.

Ker je Thomas po naravi zelo radoveden fant, ga kmalu začne zanimati, kaj predstavljajo zvoki, ki se slišijo iz za zidov labirinta, zakaj vanj stopa več dečkov in zakaj se ne vrnejo vsi, zakaj nihče nič ne ukrene, zakaj ne poskusijo pobegniti. Na ta vprašanja mu lahko odgovori le Minho, saj je tekač in se je že večkrat odpravil v labirint ter na žalost izgubil veliko prijateljev. Naloga tekačev je, da ko se vrata labirinta odprejo, vstopijo in kolikor hitro lahko, tečejo ter raziskujejo labirint. Če se ne vrnejo pravi čas, se vrata zaprejo, kar pomeni, da jih nikoli več ne vidijo, saj se še nikomur ni uspelo vrniti iz labirinta ponoči. Torej Minho mu razloži, da so ti glasovi, ki jih sliši ponoči, glasovi smrtnikov, ki so kovinski stroji v obliki pajka, veliki približno šest metrov. Ubijejo vse, kar zagledajo, in jim labirint predstavlja dom. Vse te razlage Thomasa ne ustavijo in želi izvedeti več. Izrazi tudi željo, da želi z Minho raziskovati labirint, kar mu Minho sicer s težkim srcem omogoči. Ker ve, da je Thomas zelo iznajdljiv, spreten in zelo hiter, se odloči, da mu bo željo

uresničil, saj so vse te vrline pogoj, da oseba sploh lahko vstopi v labirint.

Po tednu Thomasovega bivanja na Jaso prispe dvigalo z novo pošiljko. Ta je drugačna od ostalih. Pripelje dekle Tereso in sporočilo, da je zadnja. Po tem so vsi zelo zmedeni. To najbolj bega Thomasa, saj s Tereso čuti nekakšno povezavo. Po njenem prihodu se dogajanje na Jasi krepko spremeni. Ljudje se začnejo obnašati čudno, sonce izgine, tedenske zaloge hrane ne prihajajo več in vrata labirinta se čez noč ne zaprejo. To dovoljuje smrtnikom vstop na Jaso, česar se ljudje najbolj bojijo.

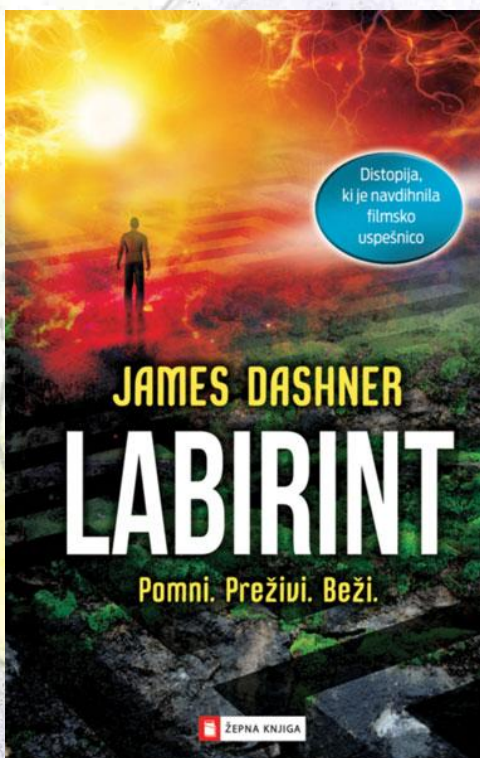
Ker Thomas in Minho želita izvedeti, kaj se dogaja, se odločita, da bosta vstopila v labirint ponoči. Ker se ne vrne ta dan in pol, vsi menijo, da se je njuna življenjska pot končala, nakar nekdo sliši vesele krike in ju zagleda. Takrat vsem odleže.

Ko si Thomas in Minho odpočijeta, vsem predstavita načrt za pobeg. S skupnimi močmi in povezanostjo se jim uspe prebiti skozi nešteto pasti in nevarnosti do nekakšne ustanove, za katero ugotovijo, da se je v njej vse skupaj opravljal. Gallyju se zmeša in na koncu od samega sovraštva in žalosti želi ubiti Thomasa. Na žalost mu to ne uspe.

Knjiga se konča tako, da Thomasa in ostale najde ekipa specialcev in jim pomaga ter jih odpelje na varno, kar se kasneje izkaže za ogromno laž. Kaj pravzaprav je ta laž, lahko preberete v naslednjem delu knjige.

Menim, da bi bila knjiga všeč čisto vsem, ker vsebuje od zelo napetih do prav tako romantičnih delov. Po mojem mnenju je sporočilo knjige, da morejo ljudje tudi v slabem ostati skupaj in s skupnimi močmi ter povezanostjo iskati rešitev.

Neja Lapornik

Kitara za dva

Mary Amato je bila rojena 3. januarja 1961 v ZDA. Začela je pisati že pri sedmih letih in že od nekdaj rada bere. Po poklicu je pesnica, dramatičarka, pisateljica in učiteljica petja, kitare ter ukulel. Njene knjige so bile prevedene v veliko jezikov in predstavljene na televiziji ter prikazane na odru. Včasih je v gledališču plesala tudi balet, zdaj ima celo svoj Youtube kanal. Prejela je mnogo nagrad za življenjsko delo in knjige. Je poročena in ima dva sinova, vsi pa jo poznajo po tem, da ima najraje vijolično barvo in temno čokolado.

Knjiga se dogaja večinoma v šoli Rockland – na hodnikih, v učilnicah in vadbenih sobah. Drugače pa tudi v Trippovem in Lylinem domu.

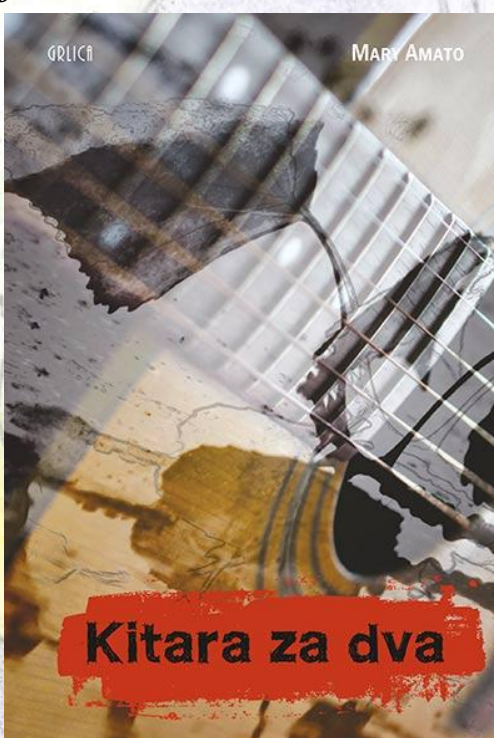
Zgodba se začne na prvi šolski dan, ko mama Trippu zaradi neresnosti vzame kitaro. To ga seveda zelo razjezi. Zato se znajde in se v šoli vpiše za privilegij za vadbeno sobo. Dobi neparne dneve, Lyla pa, ki se tudi vpiše, parne dneve. Trippov prvi dan v vadbeni sobi je bil enkrat. Ima šolsko kitaro, a vseeno zadošča. Končno spet lahko prime v roke kitaro in zaigra nanjo, končno spet lahko sliši znani zven. Pravi, da je ta sobica njegova rešitev. No, Lylin prvi dan v sobici pa ni tako razburljiv, namreč čela sploh ne prime v roke. Na računalniku zavrti posnetke čela in sede na kavč ter v miru poje malico. Čeprav je v šoli znana po tem, da igra čelo bolje kot kakšen profesionalc, že kar nekaj časa dvomi, da je to res nekaj, kar si želi. No, zgodba se zares začne, ko Lyla na stojalu za note opazi smeti, ki jih je pustil Tripp. To jo razjezi, zato mu napiše pisemce, v katerem ga kar malce okara. A ko to vidi Tripp, se ne razburi, ampak to vzame kot igro, zato ji napiše listek, kjer jo malce spravi v zadrego. In s temi smetmi se začne njuna skupna pot. Pisemca se iz dneva v dan stopnjujejo in kmalu med njima nastane prijateljstvo. Nekega dne si Lyla upa v roke vzeti kitaro namesto čela, kar ji je kar všeč in začne se zavedati, da do igranja čela ne čuti nič več. Takoj ko pride Lyla iz sobice, jo napade Annie, ki ji pod nos meče vse možne prijave za razne krožke, in čeprav ji Lyla poskuša povedati, da ne bo zmogla vsega tega, je Annie ne poslušša. Še isti dan oddata prijavnici za glasbeni konservatorij Coles, kar Lylo precej razburi.

Nekega dne Lyla igra na šolskem kulturnem dnevu, kjer jo Tripp opazuje. Po nastopu ji napiše

pisemce, v katerem jo vpraša, če je sploh srečna ob igranju čela, rekoč, da nosi masko, ki ji vsi nasedejo. Najprej Lyla takšno mišljenje zavrača, a kmalu mu v pisemcih prizna, da je igranje čela ne osrečuje več in da želi igrati kitaro. To ji na žalost oteži opravljena avdicija za Kennedy center. Začenja dvomiti, ali bo sploh kdaj srečna.

Medtem mama prijavi Tripa na vrstniške inštrukcije, na katere seveda nikoli ni hodil. Nekega dne Lyla napiše Trippu pisemce, v katerem mu izreče sožalje za umrlega očeta, kar ju še bolj zbliža. Začneta pisati pesmi, sprva vsak zase. Celo izmenjata si številki, kar se prelevi v klice in vsakodnevna sporočila. Medtem Lyla in Annie izvesta, da sta sprejeti na avdicijo za Coles. Ker to Lylo razburi, se s Trippom nekega dne dobita v vadbeni sobi, kar je proti pravilom, in skupaj pišeta pesmi za kitaro, ki jih kasneje tudi objavita na svoji spletni strani. Nekoč v sobo prideta dva učitelja in Tripp izgubi privilegij vadbene sobe. Tripp od mame izve, da se bosta mogoče zaradi njega preselila, da bo lahko obiskoval drugo šolo, kar ga seveda zelo razžalosti. Za nameček se Lyla spre z Annie in dan postane polomija. A zvečer Lyla Trippa privede v staro drevesno hišico, kamor prinese tudi kovček od čela, v katerega je dala šolsko kitaro. Cel večer se družita in igrata na kitaro, dokler Lyli ne pade iz rok trzalica Trippovega očeta, kar ga zelo razburi, a ji kasneje napiše sporočilo in objasni celotno zadevo.

Naslednji dan Tripp prejme prošnjo za nastop na poroki. Seveda jo z Lylo sprejmeta, a edina težava je, da je poroka na isti dan kot avdicija za Coles. Z dobro skovanim načrtom odšla na poroko, a ju zaloti Lylin oče, ki odpelje Lylo in se močno razjezi na Trippa, po katerega tudi pride mama.

Ampak na poti na avdicijo za Coles, Lyla in njen oče doživita prometno nesrečo, kar spravi Lylo v komo. To seveda vse grozno razžalosti, sploh ko se nekaj časa sploh ne odziva.

Zato se nekega dne Tripp odloči in odide v bolnišnico k Lyli kljub prepovedi svoje mame in Lylinega očeta. Iz mamine trgovine vzame svojo kitaro in Lyli zaigra pesem, ki jo je napisal do konca. Posname jo na diktafon, in sicer poleg vseh drugih, ki sta jih napisala z Lylo. Tisti dan ni odziva, a ker oče Lyli predvaja pesmi ves čas, se

Lyla odzove, kar nakazuje okrevanje. Čez tri mesece Lyla dokončno okreva in s Trippom skupaj igrata na podzemni železnici svoje pesmi. Po tunelih donijo njuna glasova in zvok kitare, kar ju napolni z energijo in jima da veliko popotnico za naprej.

Mislím, da je sporočilo knjige, da prijatelji pomenijo največ v življenju, ker nam pomagajo skozi kakršnekoli ovire in nas ponovno postavijo na noge. Predvsem pa to, da je treba verjeti vase in v svoje cilje, četudi drugim to ni všeč.

Zarja Nemec

Ta glavna Urša

Pisatelj Smiljan Rozman se je rodil 28. januarja 1927 v Celju. Kmalu po rojstvu se je preselil v Maribor, kjer je preživel svoja otroška in dijaška leta. Vse do leta 1941, ko se je začela vojna in je okupator izselil njegovo družino v Srbijo. Kmalu je moral na prisilno delo v Nemčijo. Ko se je vrnil, se je vpisal na učiteljske v Mariboru. Med študijem se je preizkusil v poklicih, kot so tovarniški delavec, poklicni glasbenik, filmski igralec in slikar. Krajši čas je delal tudi kot učitelj.

Zgodba se dogaja v Ljubljani v času 20. stoletja. Roman govori o glavni junakinji Urši, ki je osnovnošolsko dekle in je na začetku knjige še otrok, skozi knjigo pa prehaja v obdobje pubertete, v prvo zaljubljenost in dozoreva tudi v vedno bolj treznem razmišljanju. Zgodba se začne na družinskem izletu v Trst, ko se družinski člani odpravijo po nakupih, kjer mama Urši kupi rdečo jopico. Urša je zelo vesela in je prepričana, da ima najlepšo jopico v šoli. Vendar kmalu opazi, da njena prijateljica nosi enako. Sprva sledita ljubosumje in jeza. Vendar se kasneje dekleti dogovorita, da bosta jopici nosili izmenično, vsaka en teden.

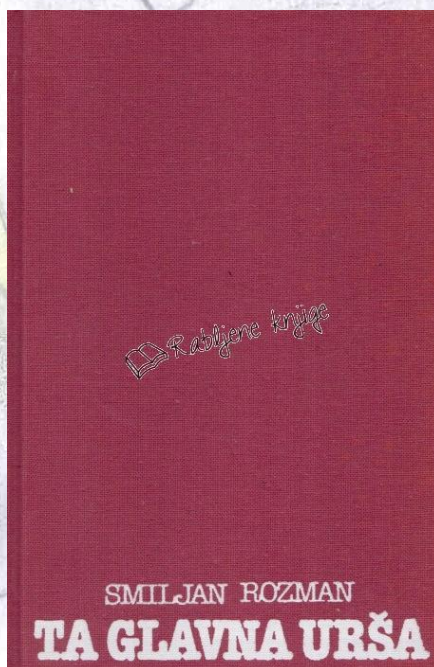
Nato v šoli organizirajo zbiranje starega papirja. Sošolec Jaka, s katerim se Urša neprestano prepira (vendar ji je v resnici všeč, a se tega še ne zaveda), povabi v svojo skupino Uršini prijateljici Barbaro in Tatjano. Urša je seveda jezna in se odloči, da bo sama prinesla toliko papirja, da bo zmagala in dobila nagrado. Nato sledi šolski izlet na Šmarno goro. Urša se ponovno spre z Jako in zbeži proč od njega in sošolcev. Zapeza se in se znajde nad prepadom. Reši jo profesor športne vzgoje.

Zato Urši učitelj športne vzgoje priraste k srcu. Od vsega tega postane Jaka ljubosumen in ker

želi narediti na Uršo vtis, se odloči, da bo izdelal zmaja in poletel z njim. Jaki res uspe narediti zmaja. Polet sicer uspe, a si ob pristanku Jaka zviije gleženj. Urša ga tolaži. Naslednje dni, ko Jaka ne more v šolo, mu Urša prinaša zvezke. Jaka zanjo v zahvalo izrežlja konjička. Ob odhodu pa ji ukrade poljubček. Urši je nerodno in zbeži domov. Naslednji dan dedek podari Urši lepo ogrlico, nato se Urša ponovno odpravi z nalogami k Jaki. Urška in Jaka si povesta, da sta si všeč, in se poljubita. Pri tem se Uršina ogrlica strga. Z Jako pobereta kroglice in Jaka ji obljubi, da ji bo ogrlico popravil. Urša pomisli, da tudi v ljubezni ne gre vse gladko.

Ta knjiga me je ob začetku branja dolgočasila, saj sem predvideval, da se bo zgodba skozi celotno knjigo odvijala samo o dekletih, po nekaj prebranih straneh te knjige pa sem ugotovil, da sploh ni tako slaba, saj govori o prijateljskih in ljubezenskih težavah, v katerih sem se znašel tudi sam. Ko se je zgodba bližala koncu, sem postal radoveden, saj je bilo napeto in me je zanimalo, kako se bo končala. Knjiga nam želi sporočiti, da je vse težave možno rešiti s pravim pristopom in voljo do tega.

Stin Mai Dorn Šega

LITERARNO USTVARJANJE

Čez noč sem zrased za dva metra

Kako bi se počutili, če bi bili tretji najstarejši v razredu, a najmanjši celo med dekleti? No, jaz sem takšen. Zdaj si skoraj želim biti majhen zaradi nekega nauka. Takole gre.

Bil sem prvak o izmikljanju v igri med dvema ognjema. Nekega šolskega dne smo igrali proti Debrčanom. Ti so vedeli, da če me zbijejo, so zmagali. Naučili so se taktik izmikljanja. A včeraj sem izumil novo taktiko. Z njo je prvo tekmo šlo, a pri drugi se je zgodila tragedija. Miha je bil prvak zbijanja. Zbral je vse svoje moči in vrgel vame. Zadetek v glavo, ki te onesvesti za nekaj dni. Moja sestra je imela amulet, na katerem je bil zmaj. Nadela mi ga je kmalu po tekmi. Spal sem dva dni in takrat sem imel čudne sanje.

Bil sem v gozdu in zmaj na amuletu je oživel! Rastel je in rastel, dokler ni postal sama gora. Hotel sem zbežati, a me je obkolil in okamenel sem. Videl sem, da so zobje samuraji in da se v grlu nekaj sveti. Odpravil sem se v grlo. Neprestano sem imel občutek, da so vojaki obrnili glave in me gledali od zadaj. Ko sem vstopil v grlo, sem bil v nekakšnem templju. V njem so bila bitja, večja od mene. Lovila so zmaja, ki je okamenel. Prosila so me za pomoč pri lovu na zmaja. Seveda sem jim ustregel. Čez čas sem ga ujel.

Bitja so mi v zahvalo izpolnila eno željo. Mislim, da veste, katero. »Da bi postal velik!« sem vzkliknil in si mislil, kaj bodo rekli sošolci. Čutil sem, da rastem in rastem. Poslovil sem se in ko sem mislil iti skozi vrata, jih ni bilo. Vprašal sem za pojasnilo. Bitja so mi razložila, da so vrata enaka kot prej. Prosil sem še za eno željo. Da bi bil takšen kot prej. Nenadoma sem začutil potres in vse je izginilo. Vdihnil sem nekaj, kar me je uspavalo. Zbudil sem se v bolnišnici pred sošolci. Vsi so me začudeno gledali. Postelja, na kateri sem bil, se je zlomila, ker sem zrased za dva metra. Ponovno sem omedlel in se ponovno znašel v templju. A je bilo drugače. Vsa bitja so stala pred menoj.

Nekdo me je vprašal, kaj hočem. Rekel sem, da si želim, da bi postal takšen kot prej. A bitja niso hotela čarati zastoj. Moral sem počistiti tempelj. Trajalo je dolgo. Takoj ko sem pospravil zadnjo knjigo, sem se zbudil takšen kot prej, spet majhen. Nato so mi povedali, da bomo čez dva dni igrali ponovno proti Debrčanom, samo brez Mihe. Super!

Matija Slapšak, risba Rina Medjić

Dvojčka

Nekoč sta živela dvojčka Tim in Tom. Nihče ju ni ločil. Niti njuna starša.

Tim in Tom sta za darilo dobila majčki z napisom. Tim je dobil modro z napisom Tim in Tom zeleno z napisom Tom. Naslednje jutro sta Tim in Tom odšla na sprehod. Čez nekaj časa je Tim dobil odlično idejo, da bi s Tomom zamenjala majčki. Tim je zdaj imel zeleno majčko z imenom Tom in Tom modro majčko z imenom Tim. Tim in Tom sta odšla domov in starša v enem glasu vprašala: »Kateri je Tim in kateri je Tom?« Starša sta Timu rekla, da je Tom, in Tomu, da ja Tim. Tako sta ponovno v en glau rekla: »Ne, jaz sem Tim, jaz pa Tom. Zamenjala sva majčki.« Tako je Tim postal Tom in Tom je postal Tim.

Nadja Marot

MŠ LAŠKO

Mojih 26 pomladi

Pri laških četrtošolcih je v letošnjem šolskem letu gostovala učiteljica praktikantka. Ob slovesu je učencem in učiteljici Ani Petek napisala naslednjo pravljico ...

Nekoč je živela kraljica Ana. Imela je kar štirinajst princev in dvanajst princesk. Zelo radi so plesali in uganjali norčije. Hodili so na različna tekmovanja, kjer so dosegali visoke uvrstitve.

Nekega dne pa se je kraljica odločila, da bo svoje otročičke predstavila svoji novi prijateljici Nini. Najprej je predstavila svoje prince, na katere je bila zelo ponosna, saj jih je vzgojila v dobre posameznike. Prva dva princa sta si bila na las podobna. Bila sta zelo pametna in prijazna otroka. Tudi njuni imeni sta bili zelo podobni. Kraljica ju dolgo niti sama ni ločila, vendar se je nečesa domislila. Kupila jima je različne copatke in tako si je za vedno zapomnila, da je eden Miha in drugi Matija.

Princ Tai je med vsemi brati in sestrami potreboval največ njihove pozornosti. Velikokrat je ponagajal tudi kraljici Ani, vendar ga je ta počasi umirila. Postal je lep in simpatičen princ, ki je veliko pozornosti vzbujal pri princeskah. Velikokrat jim je dvoril pod oknom, večkrat sta se mu pridružila tudi princa Jakob in Jaka. Skupaj so prepevali pod okni deklet, a tudi plesali so. Pri delu pa niso bili najbolj uspešni, saj so bila dekleta večinoma starejša in tudi pametnejša, zato se zanje niso kaj veliko zanimala.

Glavna osvajalca pa sta bila princa Niki in Vid. S svojo pametjo sta očarala marsikatero žensko glavo. Princ Filip je bil med vsemi brati najmlajši, bil pa je tudi najbolj priljubljen. Kraljica Ana se je zato velikokrat nanj jezila, saj ji je povzročal veliko nevšečnosti. Tilen in Jernej sta bila zelo ubogljiva princa, zato kraljica z njima ni imela večjih težav. Večkrat sta ji pomagala pri delu, saj sta bila delavna, kraljica pa jima je tudi veliko zaupala.

Princ Maj je obvladal tuje jezike. Velikokrat je pripovedoval tudi o tem, kaj so počeli, medtem ko sem bila na pomembnih srečanjih. Princi Matjaž, Blaž in Mišo so bili moji bojavniki, zaščitniki. Spremljali so me na vseh mojih srečanjih, ki so mi jih pripravljali cesarji in cesarice.

Na svoje princeske, ki so zrasle v prave lepotice, je bila kraljica Ana še posebej ponosna. Vsakemu, ki je prišel na dvor, jih je predstavila. Med sabo so bile zelo povezane, niso se prepirale, vse pa so bile najboljše na svojem področju.

Princeska Ana je zelo dobro igrala violino. Osvajala je prestižna tekmovanja po celotnem ozemlju cesarstva. Princesa Zala je igrala na saksofon, zato sta se s princeso Ano velikokrat združili in zbranemu občinstvu zaigrali cel repertoar najzahtevnejših skladb. Klara, ki je bila med vsemi princesami najstarejša, je zelo rada plesala. Hodila je na različna plesna tekmovanja, kjer je blestela in velikokrat tudi zmagala. Med mlajšimi princesami sta bili Eva in Eva. Ker je kraljici Ani zmanjkalo idej za ime, se je odločila, da bo postala ena princesa Eva B. in druga princesa Eva P. Še sama ne ve, zakaj ju je tako poimenovala, črki b in p sta ji bili takrat najbolj pri srcu. Kljub temu da sta bili obe Evi, sta si bili različni. Drobna princeska Eva P. je zelo rada prebirala knjige o zgodovini cesarstva in stripe o Mikiju Mustru. Zelo rada je tudi tekmovala v logiki, kjer je na svojem zadnjem tekmovanju osvojila sam vrh zlate lestvice logikov. Princeska Eva B. in princeska Nina sta čas zelo radi preživljali pred ogledalom, kjer sta si urejali pričesko in pomerjali najrazličnejša oblačila, ki jima jih je zaupala kraljica Ana.

Med princeskami je bila tudi princesa, ki je plesala. Vendar s palico, pri čemer se je zraven vrtela in jo metala v zrak, ploskala. To je bila princesa Maja. Moram povedati, da je velikokrat ponagajala tudi princem.

Princese Urška, Maruša in Janja so bile velike zaupnice. Sicer so bile bolj umirjene princese, ki so rade poskrbele, da so bile urejene in da so imele na splošno zelo urejeno življenje na dvoru. Princesi Ema in Tina pa sta bili tisti, ki sta pri princih vzbujali največ pozornosti. Ob petkih in sobotah zvečer sta se družili v bližnji kavarni, kjer sta klepetali o modi, dopustu, prijateljicah in princih.

Tako, pa sem prišla do konca. To so vsi moji principi in princese, to je mojih 26 pomladi.

Nina Cepuš

KNJIŽNICA DEBRO

Kuža Luža v debrskem vrtcu

V četrtek, 18. maja, sem zadnjič v tem šolskem letu obiskala otroke in vzgojiteljice v debrskem vrtcu. Tokrat je bila na vrsti pravljica Leopolda Suhodolčana Kuža Luža.

Kot so otroci že navajeni, so najprej rešili uganko in tako ugotovili, da bodo poslušali pravljico in pesem o psu. Nato sem jim prebrala pravljico. Pridno so poslušali, zato so ob ilustracijah v slikanici lepo pripovedovali o dogodivščinah glavnega junaka v slavnostni pasji dvorani in o tem, kako se je moral naučiti pasjih pravil. Pogovorili smo se o pomenu in pomembnosti pravil za pse in za ljudi. Nato so otroci pripovedovali o razlikah med psi, o svojih pasjih

ljubljenčkah in si v Veliki enciklopediji psov ogledali, kakšni so buldog, bernardinec, novofundlandec, hrt in druge pasme, ki so omenjene v pravljici. Sledila je še recitacija pesmice Daneta Zajca o zelo posebnem psu Aru.

Prijetno srečanje smo zaključili s petjem pesmice Mokri kuža, z lepimi željami za prihajajoče počitnice in z obljubo, da se ponovno vidimo v novem šolskem letu.

Lidija Toplišek

REGIJSKO TEKMOVANJE PEVSKIH ZBOROV

Trubadurji spet blesteli

Pevci mladinskega pevskega zbora Trubadurji smo se v sredo, 17. maja, udeležili regijskega tekmovanja otroških in mladinskih pevskih zborov v Rogaški Slatini.

Odlično smo se odrezali, saj smo prejeli zlato priznanje z odliko, vendar to še ni bilo vse. Zelo smo bili veseli tudi posebnih priznanj – za najboljši mladinski pevski zbor regijskega tekmovanja in z zborovodkinjo Matejo Škorja še posebnega priznanja za najboljšo izvedbo slovenske ljudske pesmi. Nato smo se s solzami

sreče v očeh in nasmejanih obrazov ter z velikim ponosom odpravili proti domu. Nismo si mislili, da nas bodo naši glasovi pripeljali do tako velikih rezultatov. Seveda nam je to dalo velik navdih za naprej. Dokazali smo, da smo pravi slovenski zbor osnovnošolskih otrok. Obljubimo, da bomo svojo uspešnost kazali tudi v prihodnjih letih.

Veronika Horjak

JURJEVANJE

Pomladno rajanje

V petek, 21. aprila, je bil na ulicah Laškega uprizorjen star običaj jurjevanje. Kot vsako leto so tudi letos učenke in učenci od prvega do četrtega razreda naših šol pospremili zelenega Jurija skozi mestno jedro.

Sprva so se o običaju pogovarjali v učilnicah in nato pomalicali značilno belokranjsko jed cvrtnjak s kruhom. Deklice z venčki rožic na glavi in fantje z doma narejenimi rogovi so se odpravili do Pivovarne Laško. Tam so odpeli nekaj ljudskih pesmi in razdelili nasmeh med odrasle. Po prvi postojanki so obiskali tudi druge dele Laškega, povorka pa se je končala na občinskem dvorišču. Med potjo so deklice ženskam delile različne šopke, fantje pa so trobili na rogove.

Na koncu so učenci zaplesali še nekaj plesov, za spremljavo pa so jim igrali harmonikarji. Ti so ves

čas sledili zelenemu Juriju in tako poskrbeli za popestritev dogajanja. Potekalo je tudi tekmovanje za najbolj glasen rog. Večina dečkov je povedala, da so jim rogove pomagali narediti stari starši.

Kot vsako leto smo tudi letos povprašali starejše, kaj menijo o tem običaju. Največ se jih je strinjalo, da moramo Jurjevanje ohranjati, saj je nekaj posebnega, kar daje poseben pečat naši šoli in kraju. Veliko jih je omenilo, da jim je zelo všeč, da se otroci na ta dan posebej oblečejo.

Barbara Grešak, foto Julija Planinšek

PŠ ŠENTRUPERT

»Čebelice, čebelice, saj moje ste prijateljice ...«

V soboto, 6. maja, je bilo v Velenju 40. državno tekmovanje mladih čebelarjev. Udeležilo se ga je tudi šest učenk iz PŠ Šentrupert. Zjutraj smo se v družbi čebelarjev in tekmovalcev drugih podružničnih šol in matične šole Laško odpeljali proti Velenju. Med vožnjo je na avtobusu vladalo sproščeno in prijetno vzdušje, saj so nam čebelarji pripovedovali raznovrstne prigode, ki so se jim pripetile pri delu s čebelami.

Ko smo prispeli v Velenje, so tekmovalci dobili malico in priročna darilca, ki so se jih zelo razveselili. Sledilo je slavnostno odprtje tekmovanja. Tega so z raznimi plesnimi in pevskimi točkami popestrili učenci Osnovne šole Gustava Šiliha Velenje, kjer je tudi potekalo tekmovanje. Po končanem programu in pozdravih so organizatorji navedli pravila tekmovanja. Nato je prišel čas, ko so tekmovalci odšli v učilnice in preizkusili svoje znanje na področju čebelarstva. Med tem časom sta bila za mentorje in spremljevalce na voljo zelo poučno predavanje in razprava o raznovrstnih tematikah čebelarjev, novostih in podobnem. Seveda smo vsi stiskali pesti, da bi bili tekmovalci pri pisanju čim bolj uspešni. Ko so učenci nehali pisati, so nas prijazni vodiči popeljali po Velenju in nam razkazali

raznovrstne znamenitosti mesta. Med drugim smo se povzpeli na velenjski grad.

Po ogledu mesta je sledilo okusno kosilo. Nato smo se spet zbrali v telovadnici šole, kjer je sledila razglasitev rezultatov. To je bil trenutek, ki smo ga vsi komaj čakali, še posebej naši tekmovalci. V telovadnici je zavladalo nekoliko napeto in pričakovanja polno vzdušje. Seveda so vsi tekmovalci in mentorji želeli, da bi dosegli čim več točk in s tem čim boljše rezultate. Naše učenke so tekmovalce v treh parih in vse so dosegle srebrno priznanje, česar smo se seveda vsi zelo razveselili. Prav tako je bil na dosežek izredno ponosen naš čebelar, gospod Franc Šolar, ki smo mu tako učenke kot tudi učiteljice v PŠ izjemno hvaležne za njegovo delo in ves trud, ki ga vlaga, ter za znanje, ki ga deli z mladimi nadebudnimi čebelarji.

Na poti smo se ustavili v Vojniku, kjer so mladi čebelarji za nagrado dobili sladoled, ki so si ga še kako zaslužili. Polni novih dragocenih izkušenj smo se odpeljali proti domu, kjer so učenke že pričakali ponosni starši.

Ta dan, preživet v družbi izkušenih čebelarjev in naših mladih ter vedoželjnih čebelark, je bil poln prijetnih izkušenj, novih doživetij in prežet z otroško radostjo ter veseljem. Vesela sem, da sem lahko bila del tega prijetnega dogodka.

Katja Juhart

MŠ LAŠKO

Dan zdravja

Z učenci 7.a- in 7.b-razreda smo za dan zdravja, 8. aprila, izvedli naravoslovni dan z naslovom **Živeti zdravo ni težko.**

Vemo, da so za dobro počutje pomembne tri stvari, zato so bili učenci razdeljeni v tri skupine. V dopoldnevu so tako opravili delo v vseh treh delavnicah: zdravo prehranjevanje, gibalne vaje, sproščanje s pomočjo EFT.

Delavnico zdravo prehranjevanje sva vodili z učiteljico Otilijo Dremel. Najprej smo se pogovorili, kaj sploh je zdravo prehranjevanje in zakaj je pomembno. Nato so učenci praktično pripravili zdravo malico: sendviče, za katere nismo potrebovali salam in sira, a so bili vseeno izvrstni, vitaminsko-mineralno bombo v obliki sadne solate, seveda ne z goro smetane, ampak s čokoladnim sojinim prelivom in energijske kroglice, ker potrebujemo za naporno delo dodatno energijo.

Delavnico gibalnih vaj sta vodila učitelja Petra Delakorda in David Lošdorfer. Učenci so izvajali vaje za fitnes in se dodobra razmigali. Športniki so se strinjali, da se tako ne prepotijo niti na treningih.

Tretjo delavnico je vodila učiteljica Lidija Jakopič. S tapkanjem so učenci naredili nekaj vaj, ki jim bodo koristile pri premagovanju strahu in za izboljšanje zbranosti.

Dan je hitro minil. Učenci so uživali in dobili veliko koristnih napotkov za zdravo življenje.

Da boste delček našega zdravega dne lahko okusili tudi vi, vam spodaj ponujamo recept za okusne energijske kroglice.

Sestavine za energetske kroglice:

- 150 g suhih sliv brez koščic
- 2 žlici kakava v prahu
- 70 g mletih orehov
- 70 g suhih marelic
- 0,5 dl čokoladnega sojinega deserta
- 100 g kokosove moki

Priprava: Vse sestavine zmešamo z univerzalnim mešalnikom v gladko zmes. Dodamo kakav v prahu in sojin desert. Nato oblikujemo drobne kroglice. Vsako povaljamo v kokosovi moki. Kroglice za nekaj ur postavimo na hladno, da se strdijo.

Majda Podbevšek

PŠ ŠENTRUPERT

Slastni vafli

V petek, 12. maja, smo v sklopu Tedna vseživljenjskega učenja uživali v slašičarski delavnici.

Učenci od prvega do petega razreda so se naučili po receptu narediti testo za vafle. Testo so previdno spekli s pomočjo pekača za vafle. Pečene vafle so popestrili z različnimi vrstami

sadja (ki so ga prej narezali), s smetano in čokoladnim prelivom. Na koncu so se vsi skupaj veselo posladkali.

Špela Vovk, foto Špela Vovk in Katja Juhart.

PŠ DEBRO

Zaplešimo skupaj

V ponedeljek, 15. maja, smo izvedli plesno delavnico, kjer smo se naučili plesati nov ples. Povabili smo učence prvih razredov, pridružil se je lahko, kdor je želel.

Najprej smo začeli s preprostimi koraki, s katerimi smo si ogreli telo in se razgibali. Nato smo poslušali glasbo in predstavili plesne korake ter koreografijo za ples Čokolada, ki jo poje

Mojca Kokol. Počasi smo se učili plesne korake, nato smo na koncu ob glasbeni spremljavi zaplesali. Učenci so zelo uživali.

Lidija Podmenik

KUHARICE

Palačinke, cmoki in »dunajci«

Tudi kuharice smo ponosne, da smo uspešno končale še eno šolsko leto.

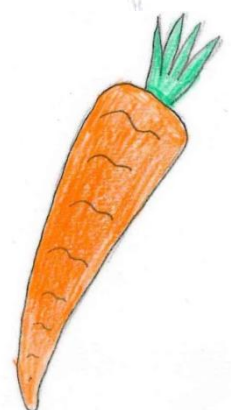
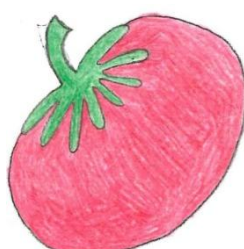
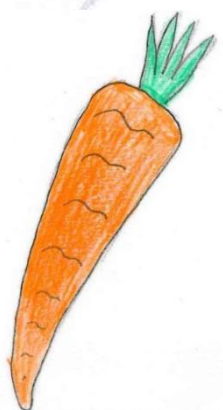
Če pod šolsko leto potegnemo črto, se je v tem času zvrstilo kar nekaj obrokov. Nekaterim so bili vseč, drugim malo manj.

Trudile smo se, da so učence, četudi so pri pouku dobili kakšno slabšo oceno, za kosilo pričakali slastne palačinke ali cmoki, pri čemer jih je razveselil tudi kakšen »dunajc«. V zadnjih dneh šolskega leta so jih razveseljevale tudi domače češnje, borovnice in maline.

Kuharice smo zelo zadovoljne, da sodelujemo z lokalnimi dobavitelji, saj se zavedamo, da je doma pridelana hrana bolj zdrava.

Učenci so naša bodočnost in naj|večji zaklad zato nam je v čast pripravljat obroke zanj.

Anica Mehle

PŠ DEBRO

Festival Sobivanje

V petek, 19. maja, so se debrski učenci 1.a-, 1.b- in 3.a-razreda udeležili zaključnega dogodka društva Sobivanje – Festival Sobivanja.

Festival je bil v otroškem adrenalinskem parku Atlantis v Ljubljani. Tam so učenci 1.b-razreda prejeli drugo nagrado in priznanje za sodelovanje v projektu Energetsko znanje za odgovorno ravnanje. Aktivno so sodelovali tudi v projektu Živim zdravo, kjer so se pomerili v malem nogometu in spretnostnem poligonu.

Učenci 1.a-razreda so osvojili tretje mesto in učenci 1.b-razreda prvo. Uživali so tudi v adrenalinskem poligonu. Vsak, ki je prišel do konca, je bil pravi zmagovalec.

Dogodek bo vsem ostal v lepem spominu, saj smo doživeli veliko lepega.

Lidija Podmenik

MŠ LAŠKO

Obisk Kekčeve dežele

Tudi letos smo se učenci tretjih razredov odpravili proti Kranjski Gori. Že pri pouku smo brali zgodbe Josipa Vandota o Kekcu, Pehti, Mojci, Rožletu in jih junija tudi želeli spoznati.

Najbolj so učenci želeli spoznati Kekca, ki je seveda zelo pogumen, navihan in zabaven. Vodička in kasneje tud bosonoga Mojca sta nas popeljali po Kekčevi deželi, ki leži na zares lepem kraju. Kje je to, ne smemo izdati, saj je pot skrivna. V deželo smo se pripeljali z Bedanc

busom, pri čemer smo morali zapreti oči, ko smo vstopili.

Najstrašnejšo hišo ima Bedanc. V njej je polno okostij mrtvih živali, videli smo tudi kletke.

Najbolj zabavno hišo ima Brincelj, saj se vanjo povzpneš z dvižnimi stopnicami in jo zapustiš po toboganu. Vse je izdelano iz lesa.

Najbolj skrivnostno hišo ima Kekec. Vanjo so učenci vstopili skozi vrata. Učiteljice še dandanes ne vemo, kako so prišli ven.

Najbolj dišečo hišo ima Pehta. V njej se peče odlično pecivo in sušijo najrazličnejše rožice za čaj. Skratka doživeli smo en lep, zabaven in sončen dan na svežem zraku.

Ana Cestnik

Konjički v 3.b-razredu

Tokrat vam bomo predstavili naslednje učence in njihove konjičke: **Tonija Turnška, Jernejo Žužek, Lano Gaber – Zeme, Kajo Teršek in Ivo Šolar.**

Toni Turnšek ima občutek, da je pravi umetnik. Rad riše junake Yu-Gi-Oh kart, saj se z njimi tudi rad igra s sošolci in prijatelji. Riše s svinčnikom. Vsakemu da tudi svoje ime. Zaenkrat jih je izdelal približno deset. Vseh je tako veliko, da Toni meni, da jih ne bo mogel nikoli izdelati.

Jerneja Žužek je ustvarjalna na več področjih. Predvsem je nadarjena za praktično delo z najrazličnejšimi materiali. Izdeluje izdelke iz plastike, naravnega materiala in odpadne embalaže. Ideje dobi glede na letni čas, včasih ji

idejo poda mama, kadar se bližajo kakšni prazniki. V šolo je prinesla naslednjo zbirko: računalnik iz škatle za bonboniero, srček iz blaga, harmoniko iz kartona, škatlo za nakit in fotoaparata.

Iva Šolar, Kaja Teršek in Lana Gaber – Zeme so se nekega dne v šoli odločile, da bodo imele svojo skupino, ki rada riše najrazličnejše risbice. Njihove risbice so različne. Narisane so pretežno z barvicami, vodenkami in bleščicami. Največkrat rišejo naravo (mavrico, morje, živali, rože, drevesa, vreme ...). Vedno rišejo skupaj, se zraven pogovarjajo in zabavajo.

Učenci 3.b-razreda

EVROPSKA VAS

Tokrat smo predstavili Dansko

V Celju je bila 9. maja prireditev Evropska vas, in sicer simbolično na dan Evrope. Šole iz okolice Celja so predstavljale izbrane države.

Vsaka šola je svojo državo predstavila z izdelki, ki so značilni zanjo. Prireditev so popestrili nastopi glasbeno-plesnih točk. Prireditev je spodbujala tudi spoznavanje drugih narodov in držav v Evropski uniji ter hkrati zavedanje lastne kulturne identitete. Sodelovalo je 24 osnovnih šol, 6 srednjih šol, ki se jim je pridružil tudi Vrtec Zarja Celje.

Zjutraj okrog devete ure smo izdelke naložili v kombi in se odpeljali v Debro po fotografirajo. Sledila je pot v Celje. Tam smo poiskali svojo stojnico in jo začeli okraševati. Ko so stojnice začele dobivati pravo podobo, smo si jih z velikim zanimanjem ogledali. Vse so bile čudovito polne plakatov in izdelkov, posladkali pa smo se lahko tudi s pecivom. Nekaj stojnic je pri predstavljanju

izbranih držav izstopalo: na primer Velika Britanija, Hrvaška, Irska, Francija ...

Sledil je govor župana celjske občine in ravnateljice OŠ Frana Roša. Slišali smo tudi evropsko in slovensko himno. Prireditev se je nadaljevala z nastopi. Ob koncu so obiskovalci prejeli zastavico vsake predstavljene države in pecivo. Prireditev se je končala približno ob treh.

Učenci naše šole so predstavili Dansko z različnimi ročno izdelanimi izdelki, zaplesali pa so tudi danski dvorni ples. Danska je zelo znana po pravljicah H. C. Andersena in znamenitih igračah iz lego kock za otroke. Tam je tudi Legoland. Danska je nižinski polotok na severu Evrope, na katerem so v preteklosti živeli Vikingi.

*Maruša Maček in Lara Pavčnik,
foto Cvetka Teršek*

POTOPIS

Potovanje po Siciliji

Potovanje po Siciliji je bilo že dolgo v našem načrtu in lansko poletje so nas dokončno premamile še poceni letalske vozovnice. Potovanje po Siciliji smo začeli s prihodom v mesto Catania, kamor smo prileteli iz Benetk. Po podaljšanem večernem letu smo kar na letališču prevzeli avto, ki sta ga starša rezervirala že doma, in tako se je začelo naše dolgo pričakovano potovanje. Z najetim avtomobilom smo se odpeljali do našega prvega prenočišča, to je bil majhen domač penzion s šestimi sobami, kjer smo doživeli prisrčen in topel sprejem.

Kot smo skozi celotno potovanje po Siciliji spoznavali, je prijaznost tipična lastnost Sicilijancev. Lastnica prenočišča nam je za dobrodošlico pripravila še pravo sicilijansko kavo in sveže stisnjen pomarančni sok. Takšnega pristnega in toplega gostoljubja res nismo pričakovali, zato smo bili nad njim zelo presenečeni.

Potovanje nam je na vsakem koraku postreglo z neizmerno prijaznostjo ljudi, ki so bili vedno pripravljeni pomagati. Vsi so se želeli pogovarjati z nami, a kaj, ko njihovo znanje angleščine zahtevnejših pogovorov ni dopuščalo.

Poleg vseh prijaznih ljudi, ki smo jih srečevali na poti, smo z zanimanjem občudovali tudi vse znamenitosti, ki nam jih je ponujala Sicilija.

Najbolj so nam v spominu ostale naslednje znamenitosti: vulkan Etna, mesteci Taormina in Castelmolo ter otok Vulcano.

Na zahodni obali Sicilije smo si ogledali še mestece Erice pri Trapaniju. Žal v času našega potovanja po Siciliji vreme ni bilo ravno poletnemu času primerno, zato nismo videli do Afrike, kamor naj bi se v idealnih vremenskih razmerah brez težav videlo. Potovanje po Siciliji verjetno ne bi bilo popolno brez obiska znamenite vasice Corleone, vendar smo bili nad njo povsem razočarani. Razen imena iz filma Boter in nemogočega prometa, ki v mestu poteka po ozkih in enosmernih uličicah, ni bilo tam prav nič posebnega.

Naše potovanje zaradi kaotičnega prometa ni vsebovalo mesta Palermo, saj se nam ni zdelo vredno tvegati prometne nesreče za zgolj nekaj dodatnih znamenitosti, ki nam jih je Sicilija tako ali tako že veliko ponudila.

Po skoraj tednu raziskovanja se je naše potovanje bližalo koncu in morali smo nazaj proti domu. Po Siciliji smo prevozili petsto kilometrov in smo si jo dobro ogledali. Kot slabost naj omenim, da so bile vse vstopnine kulturnih znamenitosti za štiričlansko družino zelo drage. Ravno tako sta hrana in pijača na Siciliji nekoliko dražji od naše v Sloveniji, je pa hrana okusna, predvsem sladoled in pice. Med potovanjem po Siciliji sva z bratom pogrešala še kakšen vodni ali adrenalinski park.

Potovanje nam bo zagotovo ostalo v lepem spominu in ga priporočam vsem, ki tega sredozemskega otoka še niste videli.

Jakob Pirš

Foto: wiki.potnik.sia

PŠ ŠENTRUPERT

Gibanje je zelo pomembno

V torek, 13. junija, smo v PŠ Šentrupert izvedli športni dan. Zjutraj smo se zbrali v šoli. Kot smo se dogovorili, so prišli učenci v šolo primerno športno obuti, oblečeni, prav tako smo pred odhodom poskrbeli za ustrezno zaščito pred soncem.

Nato smo se polni energije odpravili na pohod v okolico Šentruperta. Pot nas je vodila čez travnike, njive in skozi gozd. Opazovali smo naravo, živali, poslušali razne zvoke, oglašanje živali in predvsem uživali v lepotah narave. Prav tako smo lahko videli razna opravila kmetov, na primer košnjo in spravilo krme s stroji, najbolj zanimivo pa je bilo opazovati, kako so na bližnjem hribu kmetje kosili na roke.

Pohod je potekal v zelo sproščenem in prijetnem vzdušju. Ko smo prispeli na cilj, se nas je že lotila lakota, zato smo pomalicali, se okrepčali z

napitkom in si odpočili nekoliko utrujene noge. Sledile so razne gibalne in sprostitvene igre v naravi, pri čemer so učenci neizmerno uživali. Nato smo se odpravili nazaj proti šoli, kjer so se nadaljevale raznovrstne športne aktivnosti.

Gibanje je zelo pomembno in prav je, da se tega zavedajo tudi naši učenci. Športni dan se je končal v prijetnem vzdušju, zaslediti je bilo mogoče le manjšo utrujenost otrok, a obenem jim je v očeh žarela iskrica zadovoljstva, saj so se zavedali, da so naredili nekaj dobrega za svoje zdravje in počutje.

**Mi se radi gibamo in na pohode hodimo,
saj tako veliko za zdravje naredimo,
se ob tem veselimo in se vedno kaj novega naučimo.**

Katja Juhart

PŠ DEBRO

Razmigajmo se skupaj

V četrtek, 18. maja, smo učenci 1.b-razreda starše, babice, dedke in druge povabili na uro športne vzgoje.

Zbrali smo se v lepem številu, saj se nam je pridružilo kar deset udeležencev. Najprej smo se ogreli z igro lovljenja (opice in banane, mačka in miš), nato so prvošolci pokazali gimnastične vaje, ki so jim vsi lepo sledili.

Medtem smo pripravili športne pripomočke za delo po postajah. Straši in učenci so se poljubno razdelili v pet skupin. Vsaka skupina je izvajala vaje na svoji postaji približno tri minute. Vodili so žogo med ovirami in streljali na koš, skakali čez

obročje in preskakovali švedsko klop, z nogo so vodili žogo med ovirami in streljali na gol, skakali s kolebnico in s kotaljenjem žoge podirali kije.

Na koncu smo si podajali žogo v krogu in se igrali še banse (pingvini, konj). Vsi skupaj smo preživeli prijetno in zabavno urico športne vzgoje. Starši so se strinjali, da bi se lahko tako družili vsak teden. Verjetno bomo podobno druženje še kdaj ponovili.

Lidija Podmenik

PŠ DEBRO

Igriva pomlad

Teden vseživljenjskega učenja se je začel v petek, 12. maja, ko smo debrski prvošolci v goste povabili bodoče prvošolce.

Prišlo je devetnajst nadobudnežev, ki že komaj čakajo, da se nam jeseni pridružijo. Slovesen program smo imeli v telovadnici, kjer smo se predstavili z različnimi točkami (ples, petje, bansi). Na koncu smo vsi skupaj zaplesali Abrahama. Nato smo se razporedili v oba razreda in se поблиže spoznali s pomočjo socialnih iger.

Skupaj smo prebrali pravljico in se o njej pogovorili. Sledilo je risanje v parih tako, da smo risalni list prepognili in je vsak risal na eno stran.

Nato smo se vsi skupaj igrali v kotičkih in našega srečanja je bilo konec. Za spomin na obisk v šoli smo vsakemu otroku izdelali pikapolonico, ki jo je odnesel domov.

*Lidija Podmenik, Suzana Oder
in Sabina Verdel*

PŠ DEBRO

Zajec na obisku

V torek, 16. maja, smo debrski prvošolci v goste povabili zajčke – domače kunce. Na obisk je prišla mama zajklja z dvema mladičema.

Spoznali smo, kako velik je zajec, kako izgleda, kje živi, kako ga hranimo, kakšni so mladički ... Vsak učenec ga je lahko pobožal ali držal v rokah. Naučili smo se rokovanja z živaljo, spoznali smo, da imajo zajčki zelo ostre kremplje. Prav tako so

bili zajčki precej prestrašeni, zato so se tresli od strahu.

Ker je bil dan precej vroč, jih nismo predolgo zadrževali, prav tako niso vajeni toliko različnih glasov. Preživeli smo prijetno druženje z zajčki.

Lidija Podmenik

MATEMATIČNO TEKMOVANJE

Uspehi naših učencev

V četrtek, 16. marca, je potekalo šolsko tekmovanje za bronasto Vegovo priznanje. Tekmovalo je 216 učencev od prvega do devetega razreda. Osvojili so 76 priznanj.

razred	število vseh tekmovalcev	število bronastih priznanj	MŠ Laško	PŠ Debro	ostale PŠ
1.	36	12	4	6	2
2.	24	8	5	3	
3.	30	12	9	3	
4.	25	8	5		3
5.	11	6	1	4	1
6.	20	6	5	1	
7.	21	7	3	4	
8.	27	9	6	3	
9.	22	8	5	3	
SKUPAJ	216	76	43	27	6

Seznam prejemnikov bronastih priznanj v posameznih razredih

1. razred			
	MŠ LAŠKO	PŠ DEBRO	OSTALE PŠ
1.	Ema Albreht	Nik Romih	Tadej Zajc
2.	Anže Starič	Rok Gašperšič	Andraž Privšek
3.	Vita Glažar	Alya Knez	
4.	Gal Šenjuga	Nejc Mavri	
5.		Mitja Obradović	
6.		Nina Potočnik	
2. razred			
	MŠ LAŠKO	PŠ DEBRO	OSTALE PŠ
1.	Klara Kovač	Zala Kajtna Poženel	
2.	Matic Rezec	Anže Belej	
3.	Neža Slapšak	Sara Salobir	
4.		Sara Vrhovšek	
.		Benjamin Lončar	
3. razred			
	MŠ LAŠKO	PŠ DEBRO	OSTALE PŠ
1.	Lovro Hirci	Nina Jančič	
2.	Špela Šega	Žiga Gaj Deželak	
3.	Beno Čibej	Ana Potočnik	
4.	Gal Čop		
5.	Anže Kolšek		
6.	Neža Starič		
7.	Eva Štavn		
8.	Nejc Hercog		
9.	Jakob Bežgovšek		
4. razred			
	MŠ LAŠKO	PŠ DEBRO	OSTALE PŠ
1.	Eva Pinter		Špela Zeme
2.	Gal Jazbinšek		Tanja Zajtl
3.	Eva Zeme		Anja Jager
4.	Niki Čater		
5.	Jakob Vrečko		
5. razred			
	MŠ LAŠKO	PŠ DEBRO	OSTALE PŠ
1.	Tit Zeme	Jan Zorko	Rene Cverle
2.		Gorazd Gal Kovčan	
3.		Urh Ozimek	
4.		Tia Klenovšek	
6. razred			
	MŠ LAŠKO	PŠ DEBRO	
1.	Sara Hrastnik	Enej Vodušek	
2.	Jure Šantej		
3.	Žan Škorja		
4.	Samo Čibej		
5.	Gloria Sevšek		

7. razred		
	MŠ LAŠKO	PŠ DEBRO
1.	Julija Teršek	Ana Šmerc
2.	Neja Turnšek	Nik Ojsteršek
3.	Blaž Novak	Asja Zupanc Rezec
4.		Iris Ilijevec Vodišek
8. razred		
	MŠ LAŠKO	PŠ DEBRO
1.	Žiga Klepej	Maruša Sajovic
2.	Tinkara Kramer	Rina Medjić
3.	Brina Klinar	Maruša Zdovc
4.	Ema Lapornik	
5.	Doroteja Berložnik	
6.	Tomaž Mlakar	
7.		
9. razred		
	MŠ LAŠKO	PŠ DEBRO
1.	Nik Hrastnik	Tina Seme
2.	Gaja Kolšek	Enej Hudej
3.	Tina Vorina	Matjaž Pinter
4.	Stin Mai Dorn Šega	
5.	Tajda Velikonja	

Na državno tekmovanje se je uvrstilo šest učencev: Enej Vodusek in Sara Hrastnik iz 6. razreda, Julija Teršek iz 7. razreda, Nik Hrastnik, Gaja Kolšek in Tina Seme iz 9. razreda.

Rezultati državnega tekmovanja v znanju matematike

V soboto, 22. aprila, je bilo v Rogaški Slatini državno tekmovanje iz matematike. Udeležilo se ga je pet učencev iz 6., 7. in 9. razreda matične šole Laško in podružnične šole Debro. Vseh pet tekmovalcev je osvojilo srebrno Vegovo priznanje.

6. razred:

Enej Vodusek – Debro (mentorica: Marjeta Ocvirk)

7. razred:

Julija Teršek – Laško (mentorica: Irena Zeme)

9. razred:

Gaja Kolšek – Laško (mentorica: Ljudmila Pušnik)

Nik Hrastnik – Laško (mentorica: Ljudmila Pušnik)

Tina Seme – Debro (mentorica: Marjeta Ocvirk)

Vsem dobitnikom srebrnega Vegovega priznanja iskreno čestitamo!

Posebej čestitamo Gaji Kolšek iz 9. razreda, ki ji je do zlatega priznanja zmanjkalo le 1,5 točke.

Letošnji dobitnik diamantnega kenguruja je Nik Hrastnik iz 9. razreda, ki mu je uspelo osvojiti bronasto Vegovo priznanje v vseh devetih letih.

